

C.H. Mackintosh

Gedachten over het avondmaal

Bedoeld als hulp voor christenen in moeilijke tijden

'Want ik heb van de Heer ontvangen, wat ik u ook heb overgegeven, dat de Heer Jezus in de nacht waarin Hij overgeleverd werd, brood nam; en nadat Hij gedankt had, brak Hij het en zei: 'Dit is mijn lichaam, dat voor u is; doet dit tot mijn gedachtenis'. Evenzo ook de drinkbeker na de maaltijd, en Hij zei: 'Deze drinkbeker is het nieuwe verbond in mijn bloed; doet dit, zo dikwijls u die drinkt, tot mijn gedachtenis'. Want zo dikwijls u dit brood eet en de drinkbeker drinkt, verkondigt u de dood van de Heer, totdat Hij komt'.

1 Korinthiërs 11:23-26

Inleiding

Deze opmerkingen dienen om allen, die de naam en de instelling van Christus liefhebben, een vuriger en meer liefhebbende belangstelling te geven voor deze belangrijke en verkwikkende instelling.

Wij zijn de Heer dankbaar dat Hij in Zijn genade heeft voorzien in onze behoeften, door zo'n nagedachtenis aan Zijn liefde en sterven in te stellen. Hij heeft deze tafel gegeven, waaraan *al* Zijn leden een plaats hebben. Zonder enig andere voorwaarde, dan een persoonlijke verbinding met, en gehoorzaamheid aan, Hem. De Meester kent de neiging van onze harten wel om af te glijden van Hem en van elkaar. Eén van Zijn redenen om het avondmaal in te stellen, is om deze neiging tegen te gaan. Hij wil de Zijnen vergaderen rondom Zijn eigen Persoon. Hij wil een maaltijd voor hen aanrichten, waarbij zij aan Hem en aan Zijn overgegeven lichaam zouden denken. En aan het vergoten bloed en de kracht van Zijn liefde voor hen.

Daarvandaan mogen zij in de toekomst kijken en de heerlijkheid zien waarvan het kruis de eeuwige grondslag is.

De instelling van het avondmaal is voor iedereen, die geestelijk gezind is, een bijzonder treffend bewijs van de genadige en liefdevolle zorg van de Heer voor Zijn Gemeente. Vanaf de instelling tot op heden is het avondmaal een voortdurend getuigenis van een waarheid, die de vijand op elke mogelijke manier heeft geprobeerd te beschadigen of terzijde te schuiven. De waarheid is namelijk, dat de verlossing een volbracht feit is dat kan worden genoten door de zwakste gelovige in Jezus. Meer dan 19 eeuwen zijn voorbij gegaan sinds de Heer Jezus het brood en de beker heeft ingesteld, als teken van Zijn lichaam en Zijn bloed dat voor ons gegeven is. Ondanks alle dwaalleer, verdeeldheid, geschillen en strijd in de kerkgeschiedenis, is deze veelzeggende instelling door de heiligen van God in alle tijden gevierd. Natuurlijk is de vijand er in geslaagd om voor een groot deel van de christenheid de instelling te bedekken met een sluier van bijgeloof. Hij stelt de instelling zo voor, dat de grote en eeuwige werkelijkheid, Christus en Zijn volbrachte offer, verdwijnt. Het is vervangen door een krachteloos ritueel, dat door de manier van bedienen zijn waardeloosheid en tegenstelling tegen deze waarheid bewijst ¹.

Ondanks de dwaling van Rome in het avondmaal van de Heer, spreekt het nog altijd, voor ieder die geestelijk gezind is, van dezelfde diepe en kostbare waarheid. Het verkondigt de dood van de Heer, totdat Hij komt. Het lichaam van de Heer is eenmaal overgegeven en dat zal nooit meer herhaald worden. De broodbreking is slechts het herdenken van deze bevrijdende waarheid.

Met grote belangstelling en dankbaarheid kan de gelovige 'het brood en de beker' aannemen. Zonder één woord te spreken, worden de kostbaarste en heerlijkste waarheden in herinnering gebracht. De genade heerst. Verlossing is volbracht. Zonde is weggedaan. Eeuwige gerechtigheid aangebracht. De prikkel van de dood is weggedaan. Eeuwige heerlijkheid gewaarborgd.

Genade en waarheid worden geopenbaard als de vrije gave van God en het Lam, aan het ene lichaam, gedoopt door één Geest. Wat een feest! Het voert de ziel in een oogwenk meer dan 19 eeuwen terug en laat ons de Meester zelf zien, in de nacht waarin Hij verraden wordt, liggend aan het avondmaal. Hij stelt daar een feest in, dat iedere gelovige vanaf dat ernstige ogenblik verder moet leiden naar het kruis en vooruit doet zien naar de heerlijkheid.

¹ Rome belijdt in de mis 'een onbloedig offer voor de zonden van de levenden en doden.'

Dit feest heeft sindsdien nog altijd het eenvoudige karakter en diepe betekenis. Er is geen plaats voor bijgeloof dat het wil vergoddelijken en aanbidden, en ook niet voor heiligschennis die het wil ontwijden. En al helemaal niet voor ontrouw die het terzijde wil schuiven. Het heeft miljoenen harten gesterkt, getroost en verkwikt. Het is goed om, als we op de eerste dag van de week samenkomen rondom de tafel van de Heer, te denken aan de apostelen, martelaren en heiligen die ook vergaderd zijn geweest rond dit feest en daarin allemaal verkwikking en zegen hebben ontvangen.

Er zijn theologische leringen verzezen, ze hebben gebloeid en zijn verdwenen. Dodelijke dwaalleer heeft de atmosfeer verdonkerd en de belijdende kerk verscheurd. Bijgeloof en fanatisme hebben hun lage theorieën en ongerijmde denkbeelden naar voren gebracht. De belijdende christenheid is in talloze sektes uiteengespat. Dit heeft allemaal plaatsgevonden, maar het avondmaal van de Heer is blijven bestaan, te midden van duisternis en verwarring, om zijn eenvoudige en toch zo uitgebreide verhaal te vertellen.

Daar verkondigen de geliefden van God, vergaderd in de naam van de Heer Jezus, Zijn dood, door het breken van het brood en het drinken van de wijn. Ze brengen Hem lof, dank en aanbidding, totdat Hij komt. Ondanks de duisternis, die al eeuwen in de christenheid heerst, bestaat het avondmaal van de Heer nog altijd en spreekt op eenvoudige maar machtige wijze tot ons.

De dood van Christus, Zijn overgegeven Lichaam en Zijn bloed dat voor ons vergoten is, is voor het geloof de enige ware grondslag. Van dit wonderlijke feit hangen alle zegeningen in de Gemeente van God af. Het heil, de vrede, de vreugde, de tegenwoordigheid van de Heilige Geest en de uitoefening van de verschillende gaven vinden hun grondslag in de liefde van God en in het offer van Jezus Christus. Daarom horen in onze samenkomsten alle leden van Zijn lichaam aanwezig te zijn, in de eerste plaats aan het gedachtenismaal van de dood van de Heer Jezus. Allen hebben het recht daar te zijn. Hijzelf heeft deze tafel voor Zijn verlost bereid. Het is Zijn tafel. Wij verkondigen er Zijn dood. Wij vieren daar Zijn overwinning en wij belijden, voor de engelen en de wereld, dat wij een levende Heiland hebben, die voor ons is gestorven en opgestaan. Wij denken daar aan Zijn oneindige liefde, waarvan de tekenen voor ons op tafel staan. Als we vooruit kijken, verheugen wij ons over Zijn spoedige wederkomst, die ons voor altijd met Hem zal verenigen in heerlijkheid.

Zijn tafel is de plaats waar we denken aan Zijn dood voor ons, aan de oneindige liefde van het Lam dat zich voor ons heeft opgeofferd. Wij vergeten onze verschillen

en gedachten over secundaire dingen en kunnen en moeten elkaar vurig liefhebben (1 Petr. 1:22).

'Want zo dikwijls u dit brood eet en de drinkbeker drinkt, verkondigt u de dood van de Heer, totdat Hij komt' (vs. 26). Het is een kostbaar feest. Dank God voor het grote voorrecht dat we het mogen vieren. En toch is het maar een teken, op het oog verachtelijk en gering. Gebroken brood en uitgegoten wijn, hoe eenvoudig. Alleen het geloof kan in het teken lezen wat het betekent. Daarom heeft het ook al de bijzaken, uitgedacht door een valse godsdienst, niet nodig om waardigheid, plechtigheid en eerbied toe te voegen. Het ontleent al zijn waarde, kracht en indruk aan de herdenking van een eeuwig feit dat valse godsdienst ontkent.

Mag het zo zijn, dat wij allemaal de betekenis van het avondmaal van de Heer beter begrijpen. Dat we de zegen van het breken van het brood, dat de gemeenschap is van het lichaam van Christus, en het drinken van de beker, de gemeenschap van het bloed van Christus, mogen ervaren (1 Kor. 10:16).

Laat deze overdenking door de zorg van Heer nuttig zijn voor de zielen van Zijn volk.

Als we ergens onze verschillen moeten vergeten en elkaar liefhebben, dan is het toch op die plaats. Daar zouden we elkaar, die door de liefde van God tot dit feest zijn uitgenodigd, moeten zien. We zijn allemaal door het bloed van Christus geschikt gemaakt om daar aan te zitten.

Omdat ik kort iets over dit onderwerp wil zeggen, dat makkelijk te begrijpen is, zal ik mij beperken tot de vier volgende punten:

1. De aard van de instelling van het avondmaal van de Heer.
2. De omstandigheden waaronder het is ingesteld.
3. De personen, voor wie het bestemd is.
4. De tijd en manier om het avondmaal te vieren.

De aard van de instelling van het avondmaal van de Heer

Dit is een cruciaal punt. Als we de aard van de instelling niet begrijpen, dan zullen we het spoor bijster raken in onze gedachten erover. Het avondmaal is zuiver en alleen een feest van dankzegging. Dankzegging voor alle ontvangen genade. De Heer geeft, bij de instelling ervan, Zelf dit karakter eraan door te danken. *‘Hij nam brood... ..en toen Hij had gedankt’*. Lof, en niet gebed, is de gepaste uiting aan de tafel van de Heer.

Natuurlijk hebben we veel om voor te bidden, veel te belijden en veel om over te treuren. Maar de tafel is niet de plaats om te treuren. De taal aan de tafel is: *‘Geeft sterkedrank aan wie dreigt om te komen, en wijn aan hen die bitter bedroefd van ziel zijn. Laat hem drinken en zijn armoede vergeten, en niet langer aan zijn moeite denken’* (Spr. 31:6, 7). Een beker van zegen is voor ons een beker van dankzegging. Het is het door God aangewezen beeld van dat kostbare bloed dat ons bevrijding gegeven heeft.

‘Het brood dat wij breken, is dat niet de gemeenschap van het lichaam van Christus?’ (1 Kor. 10:16). Kunnen wij het dan breken met treurige harten en zorgelijke gezichten? Natuurlijk niet. Het avondmaal is het grote familiemaal, het enige dat de hele familie samen brengt. Zij die elkaar de hele dag niet gezien hebben, ontmoeten elkaar aan de tafel en ongetwijfeld zijn zij daar gelukkig. Precies zo is het aan het avondmaal van de Heer. Daar is de familie van God vergaderd en daarom zijn zij gelukkig, oprecht gelukkig, in de liefde die hen samen brengt. Ja, elk hart heeft zijn eigen bijzondere geschiedenis, zijn geheime zorgen, beproevingen, falen en verzoeken die aan alle aanwezigen onbekend zijn. Maar deze dingen zijn niet het onderwerp om aan het avondmaal te overdenken. Als we die dingen op dat moment onder de aandacht brengen, onteren we de Heer van het feest en dan maken we van de beker van zegen een beker van verdriet.

De Heer heeft ons uitgenodigd voor een feest. Hij heeft ons bevolen, ondanks al onze tekortkomingen, de volheid van Zijn liefde en de reinigende kracht van Zijn bloed te stellen tussen onze ziel en al het andere. Als ons geloofsoog is vervuld met Christus, is er geen ruimte voor iets anders.

Als mijn zonde het onderwerp is dat mijn gedachten beheerst, ben ik ellendig en arm. God wil dat we die dingen vergeten. Anders gaat het ware karakter van de instelling verloren. In plaats van een feest van vreugde en blijdschap, wordt het een ogenblik van somberheid en geestelijke neerslachtigheid. Dan zijn de voorbereiding en de gedachten erover meer in overeenstemming met de berg Sinaï, dan met een gelukkig familiefeest. Als er ooit treurigheid geweest is bij de viering van deze

instelling, dan zou dat zeker het geval zijn geweest bij de eerste keer. Daar is alles aanwezig wat droefheid en verdriet kan veroorzaken. Toch kan de Heer danken. De vreugde in Zijn ziel is veel te diep om verstoord te worden door de omstandigheden. Hij beleeft vreugde, zelfs in het overgeven van Zijn lichaam en het storten van Zijn bloed. Die vreugde ligt ver buiten het bereik van menselijke gedachten en gevoelens. En als Hij zich kan verheugen in de geest en danken bij Hij breken van het brood - dat voor alle toekomstige geslachten van getrouwen de herinnering is aan Zijn overgegeven lichaam - moeten wij ons dan niet verheugen? Wij die de gezegende gevolgen genieten van al Zijn arbeid en lijden? Ja, het is gepast om ons te verheugen.

Maar zal iemand zeggen: Is er geen voorbereiding ² nodig? Moeten wij onverschillig aan de tafel van de Heer gaan zitten, alsof wij aan een gewone eet tafel zitten? Natuurlijk niet. Wij moeten oprecht zijn in onze ziel en de eerste stap is, vrede hebben met God. De heerlijke zekerheid van ons eeuwig heil, dat het eenvoudig gevolg is van het volbrachte werk van het Lam van God, verklaard door de Heilige Geest. Dat is zeker geen gevolg van menselijk zuchten of berouwvolle tranen. Als we dit door geloof kennen, mogen we ons volmaakt bekwaam weten voor God.

Sommigen denken dat zij God eer bewijzen aan de tafel van de Heer, als zij die naderen met een tot in het stof neergebogen ziel. En dat ze gebukt gaan onder het gevoel van de ondraaglijke last van hun zonden. Deze gedachte kan alleen voortkomen uit een wettisch gezind hart, een altijd vruchtbare bron van gedachten. God en het kruis van Christus worden hierdoor onteert en de Heilige Geest gegriefd. Het is volkomen tegenstrijdig met onze eigen vrede. Het is de bedoeling dat de eer en reinheid van de tafel van de Heer volledig gehandhaafd wordt en het bloed van Christus als enig recht erkend wordt. Menselijk verdriet en berouw zijn geen toevoeging.

² Natuurlijk hebben we voorbereiding nodig. Maar die van God, niet de onze. Een voorbereiding, die overeenkomt met de tegenwoordigheid van God en die het gevolg is, niet van ons zuchten en van ons berouw, maar van het volbrachte werk van Christus., het Lam van God, waarvan de Heilige Geest getuigenis geeft.

Voorbereiding

Als wij iets hebben te belijden en te oordelen voor de Heer, wat dikwijls het geval is, dan kunnen wij daarmee op elk ogenblik naar Hem toe gaan. *'Als wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid'* (1 Joh. 1:9). Maar als we aan Zijn tafel worden uitgenodigd en vergaderd zijn om Zijn dood te verkondigen, past ons lof, dank en aanbidding. Daar denken wij aan Hem en niet aan onszelf. De tekenen die voor ons staan zeggen ons dat al onze zonden zijn weggedaan. Niet alleen die zonden waarvan wij ons bewust zijn of ons kunnen herinneren, maar alle zonden die God kent.

We moeten acht geven op het Woord. *'Maar laat men zichzelf beproeven en zo eten van het brood en drinken van de drinkbeker'* (1 Kor. 11:28). Deze tekst is gericht aan de Korinthiërs met het oog op de verdeeldheid, die de uitdrukking van de eenheid van het lichaam teniet doet. Hij vestigt ook de aandacht op de andere wanordelijkheden, die zich hebben voorgedaan tijdens de viering van het avondmaal. Maar deze tekst heeft ook een algemene strekking. De Heer wil dat de praktische toestand van het hart in overeenstemming is met Zijn tafel. Als het onze heilige plicht is om op elk tijdstip ons slechte geweten en de slechte toestand van ons hart te oordelen, moet het dan niet speciaal gebeuren als wij aan Zijn tafel gaan? Als we daar komen met een geweten dat is belast met fouten, onreine begeerten, bitterheid of haat in het hart, onteert dat deze tafel. Wij hebben niet alleen met brood en wijn te maken, maar met het lichaam en het bloed van de Heer. Als iemand komt met een niet geoordeeld hart dan ziet hij dit niet. Dan eet hij onwaardig en zal een oordeel van God over zich afroepen (1 Kor. 11:27-30).

De voorbereiding tot het avondmaal, zoals door de mensen bedacht is, moeten we verwerpen. Die ontkent de volmaakte waarde van het werk van Christus. De aangehaalde tekst (1 Kor. 11:28) vraagt duidelijk om onszelf te beproeven. Wie dit verzuimt, miskent het ware karakter van het avondmaal. Als hij deelneemt aan het avondmaal met een niet gereinigd geweten en een niet geoordeeld hart, maakt hij zich schuldig aan het lichaam en het bloed van Christus. Het is bedroevend als christenen aan de tafel van de Heer gaan zitten, met een lichtzinnig en onverschillig hart. Alsof het gaat om een willekeurige maaltijd. Zij nemen deel aan het avondmaal zonder zichzelf van te voren beproefd en geoordeeld te hebben. Is dat misschien de oorzaak van zoveel ernstige tucht van God onder de gelovigen? Laten de lezers deze vraag met een oprecht hart overwegen.

Maar het mishaagt de Heer ook als iemand zich onttrekt aan de tafel vanwege de slechte toestand van zijn hart. Hij lijkt een grote eerbied te hebben voor de tafel omdat hij die niet wil ontteren door zijn aanwezigheid. Maar in werkelijkheid bewijst hij daarmee alleen maar dat hij ervoor kiest zichzelf te onthouden van de tafel van de Heer in plaats van zich reinigen van zijn slechte toestand, door zichzelf te oordelen. Hij wil liever in zijn onreinheid blijven dan de Heer aan Zijn tafel te aanbidden. Dat is zeker niet nederig en het is helemaal geen bewijs dat hem de eer van de Heer ter harte gaat.

Er staat niet: 'ieder moet zichzelf beproeven en zoals zijn toestand is eet hij of eet niet'. Maar wel: '*en zo eten*'. Zijn onderzoek moet een werkelijk oordeel zijn en dan kan hij aan de tafel van de Heer aanzitten en eten. Maar als iemand, in plaats van het kwaad te oordelen, er voor kiest zich te onthouden en door te gaan met wandelen in onreinheid, dan onteert hij de Heer. Hij bedroeft de Heilige Geest en is de hoge plaats, die hij inneemt als lid van het lichaam van Christus, niet waard. Hij moet zichzelf beproeven zodat God het niet hoeft te doen en Zijn oordeel moet uitoefenen.

Aan de ene kant verwerpen we de voorbereiding tot het avondmaal, zoals mensen bedacht hebben, en aan de andere kant moeten we niet de volmaakte waarde van het werk van Christus ontkennen. De aangehaalde tekst uit 1 Korinthiërs 11:28 zegt ons duidelijk dat we onszelf moeten beproeven. Wie dat verzuimt miskent het ware karakter van het avondmaal.

Er bestaat een groot verschil tussen de samenkomst tot opbouw of gebed en de samenkomst om de dood van de Heer te verkondigen. In de samenkomsten tot opbouw en gebed komen wij met onze zorgen voor de Heer en wij kunnen er zeker van zijn, dat wij alles zullen ontvangen wat wij nodig hebben, uit de volheid van Hem die zich in ons midden bevindt.

Als we daarentegen aanzitten aan de tafel van de Heer, zitten we daar naar onze volmaakte positie in Christus. Wij brengen Hem, Die ons liefheeft en ons gewassen heeft in Zijn bloed, onze lof, dank en aanbedding. Wij zijn daar niet voor onszelf, maar voor Hem. Niet om iets te ontvangen, maar om Hem iets te brengen. Wij vieren dit feest niet tot onze gedachtenis, maar tot Zijn gedachtenis. Wij verkondigen niet ons heil, maar Zijn dood. Dat is oneindig groot. Het feest van het avondmaal is de werkelijk goddelijke dienst van de gemeente van Christus. Daarom komt de eerste plaats in de gemeente Hem toe. De onderlinge dienst waarin we door middel van de gaven iets van de Heer ontvangen, hoe belangrijk die ook is, bereikt niet de hoogte van onze dienst aan de tafel van de Heer. Wij zijn als Zijn

lichaam vergaderd rondom Christus en wij brengen onze aanbidding aan het geslachte Lam.

Het bloed van Christus voert de gelovige in heilige vrijmoedigheid in de tegenwoordigheid van God. Toch is het bloed nooit ons middelpunt of de band van eenheid. Het is kostbaar voor iemand, die door het bloed gewassen is, om in de verborgen tegenwoordigheid van God eraan te denken dat het zoenbloed van de Heer Jezus voor altijd zijn zondelast heeft weggedaan. Toch kan de Heilige Geest ons alleen vergaderen tot de persoon van een opgestane en verheerlijkte Christus, die is opgevaren naar de hemel nadat Hij het bloed van het eeuwige verbond heeft gestort. In de kracht van een onvergankelijk leven, waarmee de goddelijke gerechtigheid onafscheidelijk verbonden is.

Daarom is een levende Christus ons middelpunt en band van eenheid. Omdat het bloed voor ons voldaan heeft voor God, vergaderen wij ons om een opgestaan en verheerlijkt Hoofd in de hemel. *'En als Ik van de aarde ben verhoogd, zal Ik allen tot Mijzelf trekken'* (Joh. 12:32). Wij zien in de avondmaalsbeker het beeld van vergoten bloed. Maar wij zijn niet vergaderd rond de beker. Ook niet rond het bloed. Maar rondom Hem, die het heeft vergoten. Het bloed van het Lam heeft iedere verhindering voor onze gemeenschap met God weggenomen. En als bewijs hiervan is de Heilige Geest op aarde gekomen om de gelovigen in één lichaam te dopen en ze te vergaderen rond het opgestane en verheerlijkte Hoofd.

- De wijn is de gedachtenis aan een leven overgegeven voor de zonden.
- Het brood is de gedachtenis aan een lichaam overgegeven voor de zonde.

Maar wij zijn niet vergaderd rondom een overgegeven leven, maar rondom een levende Christus, die niet meer sterft. Hij kan Zijn lichaam niet nog eens overgeven en Zijn bloed niet nog eens storten. Dat maakt een groot verschil en in verband met de tucht in het huis van God, is het verschil zeer belangrijk.

Sommigen denken dat als iemand is uitgesloten, of de gemeenschap is geweigerd, de vraag ontstaat of er wel een band is tussen zijn ziel en Christus. Bekijkt u deze zaak in het licht van de Schrift dan zult u duidelijk zien dat zo'n vraag niet gesteld kan worden. Kijk naar de boze uit 1 Korinthiërs 5. Daar is iemand weggedaan uit de gemeenschap met de Gemeente op aarde. Hij is toch een christen zullen de mensen zeggen. Hij is niet weggedaan omdat hij *geen* christen is. Zo'n vraag is nooit gesteld, en moet men ook niet stellen. Hoe kunnen wij zeggen of een mens voor eeuwig verbonden is met Christus of niet? Hebben wij de zorg voor het boek van het Leven van het Lam? Is de tucht van de Gemeente van God gebaseerd op iets dat we kunnen weten of op wat we niet weten? Is de man van 1 Korinthiërs 5 eeuwig

verbonden met Christus of niet? Wordt tegen de gemeente gezegd dat te onderzoeken?

Veronderstel, dat we het boek van het Leven konden inkijken. Dan is dat nog geen basis om hem in de gemeente op aarde op te nemen of hem daar te houden. Waar de Gemeente verantwoordelijk voor is, is zichzelf rein te bewaren in de leer en in de praktijk. Zuiver in de verbindingen en dat alles omdat zij het huis van God is. *'Uw getuigenissen zijn zeer betrouwbaar; de heiligheid is een sieraad voor Uw huis, HEERE, tot in lengte van dagen'* (Ps. 93:5). Als iemand werd afgezonderd of afgesneden van Israël, was dat dan omdat hij geen Israëliet was? Helemaal niet, maar om een morele of godsdienstige verontreiniging die niet toegelaten kon worden in de gemeente van God.

In de zaak van Achan (Joz.7), weten 600.000 zielen niets van zijn zonde, maar toch zegt God: *'Israël heeft gezondigd'*. Waarom? Omdat het hele volk van God verontreinigd is. Als die zonde niet geoordeeld wordt betekent dat het einde voor allen.

De zaak van voorbereiding zal later besproken worden. Eerst nog een principe dat verbonden is met de aard van het avondmaal van de Heer. Namelijk de erkenning van de eenheid van het lichaam van Christus. *'Het brood dat wij breken, is dat niet de gemeenschap van het lichaam van Christus? Want wij, de velen, zijn één brood, één lichaam; want wij allen nemen deel aan het ene brood'* (1 Kor.10:16 ,17). In Korinthe is er een treurig falen en verwarring over dit punt. Het lijkt erop dat men het beginsel van de eenheid van de Gemeente totaal uit het oog verloren is. Daarom merkt Paulus op: *'Wanneer u nu op één plaats samenkomt, is dat niet 's Heren avondmaal eten; want bij het eten neemt ieder vooraf van zijn eigen avondmaal'* (1 Kor. 11:20, 21). Hier is het ieder apart en geen eenheid; een persoonlijke en geen gemeenschappelijke kwestie. *'Zijn eigen avondmaal'* staat lijnrecht tegenover *'s Heren avondmaal'*. Het avondmaal van de Heer eist dat het lichaam volledig erkend wordt. Als het ene lichaam niet erkend wordt, is het alleen maar sektarisme. Dan heeft de Heer Zijn plaats verloren. Als de tafel opgericht wordt op een smallere basis dan het hele lichaam van Christus, dan wordt het een tafel van een sekte en verliest zijn aanspraak op het hart van de getrouwen.

Daarentegen, waar een tafel is opgericht op dit goddelijk beginsel, dat alle leden van het lichaam van Christus eenvoudig als zodanig omvat, is een ieder die weigert daar aan te zitten, schuldig aan scheuring. Dat zien we in de duidelijke beginselen van 1 Korinthiërs 11:19: *'Want er moeten ook sekten onder u zijn, opdat ook de beproefden onder u openbaar worden'*.

Als dit grote principe van de Gemeente uit het oog wordt verloren, door enig deel van het lichaam, moeten er sekten zijn opdat de beproefden onder u openbaar worden. Onder die omstandigheden wordt het zaak van een ieder zichzelf te beproeven en zo te eten. De beproefden³ staan tegenover de sekten, of zij die hun eigen wil doen.

Men kan de vraag stellen: 'Sluiten de talrijke groepen in de christenheid de gedachte, om het hele lichaam te vergaderen, niet uit? Is het onder zulke omstandigheden niet beter dat iedere groep zijn eigen tafel heeft? Als deze vraag gesteld wordt, dan bewijst dat alleen dat het volk van God niet langer in staat is te handelen naar Goddelijke beginselen. Ze is overgelaten aan de ellendige keus van handelen naar menselijke doelmatigheid (nuttigheidsbeginselen).

God zij dank is dat niet het geval. De waarheid van de Heer blijft tot in eeuwigheid en wat de Heilige Geest leert in 1 Korinthiërs 11 is bindend voor ieder lid van de Gemeente van God. Er zijn dwalingen, verdeeldheid en onheiligheden in de gemeente te Korinthe. Zo zijn er nu ook dwalingen, verdeeldheid en onheiligheden in de belijdende Gemeente. Maar de apostel zegt hen dat ze geen verschillende tafels op moeten richten. Hij zegt hen ook niet om te stoppen met het breken van het brood. Nee, hij legt de nadruk op de beginselen en de heiligheid die te maken hebben met de Gemeente van God. Hij zegt tegen hen dat ze zichzelf moeten beproeven: '*zo te eten*'. Dat leert de Heilige Geest ons en dat is de ware erkenning van de heiligheid en éénheid van de Gemeente van God⁴.

³ Beproefden uit vers 19 komt van dezelfde stam als zichzelf beproeven uit vers 28 Zo zien we, dat de man, die zich beproeft, zijn plaats inneemt onder de beproefden en is het tegenovergestelde van die onder de sekten waren.

De betekenis van een sekte is niet alleen iemand, die valse leer brengt. Hoewel iemand die dat doet een sektarische geest heeft. Maar iemand, die volhardt in de uitoefening van zijn eigen wil. De apostel wist, dat er dwaalleer te Korinte moesten zijn, omdat er sekten waren. Zij die hun eigen wil deden, handelden tegenovergesteld aan de wil van God en veroorzaakten verdeeldheid. Want Gods wil had betrekking op het hele lichaam. Zij die een sektarische geest hebben verachten de Gemeente van God

⁴ Hier volgt een woord tot leiding van ieder eenvoudig christen die in omstandigheden komen, waarin hij geroepen wordt te beslissen tussen verschillende tafels, die lijken te zijn opgericht op hetzelfde beginsel. Om zo iemand te bevestigen en aan te moedigen in een juiste keuze, vind ik een waardevolle dienst.

Als de Gemeente veracht wordt, zal de Geest bedroefd en onteerd worden. Het gevolg daarvan is zeker, geestelijke dorheid en ijskoude vormendienst. Als mensen verstandelijke kracht in de plaats stellen van geestelijke kracht en menselijke talenten en capaciteiten in de plaats van de gaven van de Heilige Geest, dan zal het resultaat zijn *'als een kale struik in de woestijn'* (Jer. 17:6; 48:6). De juiste manier om voor geestelijke groei te zorgen, is te leven voor de Gemeente en niet voor ons zelf. De mens die voor de Gemeente leeft, is in volle overeenstemming met de gedachte van de Geest, zal vanzelf groeien. Die mens echter die voor zichzelf leeft, en van wie de gedachten om zichzelf draaien, zal zich heel gauw belemmerd voelen en vormelijk worden. Hij wordt naar alle waarschijnlijkheid openlijk wereldsgezind in de ruimste zin van het woord. Want de wereld en de Gemeente staan lijnrecht tegenover elkaar. Door geestelijke ogen wordt de wereldsgezindheid het beste gezien. Wat gewoonlijk de 'godsdienstige wereld' genoemd wordt zal, gezien vanuit

Als ik in een plaats kom, waar twee of meer tafels zijn opgericht, wat moet ik doen? Ik geloof te moeten onderzoeken naar de oorsprong van deze verschillende tafels, om te zien waarom het nodig was meer dan één tafel op te richten. Als bijvoorbeeld enige christenen, die samen komen, onder hen hebben aangenomen en vastgehouden een verkeerd beginsel, dat de persoon van de Zoon van God aantast of tegengesteld is aan de eenheid van de Gemeente van God op aard; als zulke beginselen aanwezig zijn en toegelaten worden in die samenkomst of personen worden ontvangen en erkend worden door de gemeente die zulke beginselen hebben en leren, kan een gelovige onder zulke pijnlijke en verootmoedigende omstandigheden niet langer daar blijven. Waarom? Omdat ik daar niet plaats kan nemen zonder mijzelf één te maken met openbare onchristelijke beginselen. Hetzelfde geldt voor verdorven gedrag, niet geoordeeld door de gemeente.

Als en aantal christen in zulke omstandigheden zou verkeren zouden zij geroepen zijn de reinheid van de waarheid van God te handhaven. Terwijl ze, als altijd de eenheid van het lichaam erkennen. Wij moeten niet alleen de genade van de tafel van de Heer handhaven, maar ook de heiligheid ervan. De waarheid moet niet opgeofferd worden om de eenheid te bewaren. Net zo min moet de ware eenheid aangetast worden door de handhaving van de waarheid.

De eenheid van het lichaam van Christus wordt niet aangetast als men zich afscheidt van een gemeenschap, die een ongezonde leer of praktijk heeft. Rome beschuldigde de hervormers van scheuring, omdat zij zich van haar afzonderden. Maar wij weten, dat Rome lag en nog altijd ligt onder de beschuldiging van scheuring, omdat ze verkeerde leer heeft. Als bij enige groep de waarheid losgelaten wordt en als elk lid verkeerde leer of zondige praktijken moet goedkeuren, dan is het geen scheuring om zich van zo'n groep af te zonderen. Ja, ik ben verplicht mij af te zonderen.

het licht van God, zich meer vijandig gedragen tegenover de Gemeente dan iets anders.

Maar er is een nog belangrijker principe in verband met het avondmaal van de Heer. Hierop wil ik speciaal de aandacht vestigen. De viering van het avondmaal moet de uitdrukking zijn van de eenheid van *alle* gelovigen en niet alleen van de eenheid van een bepaald aantal, dat vergaderd is op beginselen waarmee ze zich onderscheiden van anderen.

Als er andere voorwaarden voor gemeenschap zijn dan de belangrijke gemeenschap van het geloof in de verlossing van Christus en een wandel daarmee in overeenstemming, wordt die tafel de tafel van een sekte en heeft geen recht op het hart van de getrouwen.

Als ik aanzit en ik mijzelf moet verenigen met een beginsel of praktijk, niet bevolen in de Schrift, als voorwaarde voor gemeenschap, is dat de tafel van een sekte geworden.

Het is niet de vraag of daar christenen zijn of niet. Het zou wel erg vreemd zijn, als er een tafel onder christelijke groepen zou zijn waarvan christenen geen deel uitmaken. Paulus zegt niet: 'er moeten ook sekten onder u zijn, opdat de christenen openbaar worden'. Nee, hij zegt: '*opdat ook de beproefden onder u openbaar worden*'. Hij zegt ook niet: 'Laat een ieder zich beproeven of hij een christen is en zo eten'. Nee, maar '*laat men zichzelf beproeven*'. Dat wil zeggen, laat ieder bij zichzelf nagaan of hij één van die mensen is, die niet alleen persoonlijk oprecht zijn in hun geweten, maar die ook de eenheid van het lichaam van Christus belijden. Als mensen zelf voorwaarden gaan stellen voor gemeenschap, dan vinden we daar het begin van sektarisme. Daar zal dan ook verdeeldheid zijn ⁵.

⁵ Is de afschuwelijke verwarring in de huidige christenheid niet een hindernis voor het bijeenvergaderen van het gehele lichaam? Zou het niet beter zijn, dat iedere kerk of groepering zijn eigen tafel heeft? Een bevestigend antwoord zou alleen maar bewijzen, dat het volk van God niet meer verplicht is naar Goddelijke beginselen te handelen en dat men zich bevindt in de treurige positie van zich te laten leiden door menselijke instellingen. God zij geloofd dat is niet het geval.

De Goddelijke waarheid blijft onveranderd. Wat de Heilige Geest leert in 1 Korintiërs 11 blijft geldig voor alle tijden en voor alle leden van de Gemeente van God.

Als er echter een tafel is opgericht op grond van het principe dat een christen, onderworpen aan God, zijn plaats daar kan innemen, dan zal er geen verdeeldheid komen. Want als men op zo'n plaats is, wandelt men overeenkomstig zijn plaats en belijdenis van de eenheid van de Gemeente van God. Dat is het grote doel waarvoor de Heilige Geest van de hemel op aarde gezonden is. Toen de Heer Jezus opgestaan was uit de doden, en Zijn plaats had ingenomen aan de rechterhand van God, zond Hij de Heilige Geest op aarde, met het doel één lichaam te vormen. Let op: om één lichaam te vormen. Niet véél lichamen. Hij is niet begaan met de vele lichamen als zodanig, maar Hij is begaan met veel leden in deze lichamen. Ze zijn, hoewel leden van sekten of scheuringen, desondanks leden van het ene lichaam. Hij vormt niet vele lichamen, maar het ene lichaam. *'Immers, wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden hetzij Grieken, hetzij slaven hetzij vrijen, en ons allen is van één Geest te drinken gegeven'* (1 Kor. 12:13).

Om misverstanden te voorkomen zeg ik, dat de Heilige Geest de scheuringen in de belijdende kerk niet kan goedkeuren. Want Hijzelf heeft van die scheuringen gezegd: *'Hierin prijs ik u niet'* (1 Kor. 11:22). Hij is door hen bedroefd. Hij doopt alle gelovigen tot de eenheid van het ene lichaam, zodat geen verstandig gelovige kan zeggen, dat de Heilige Geest scheuringen steunt. Ze zijn een verdriet en oneer voor Hem.

Maar we moeten een onderscheid maken tussen de inwoning van de Geest in de Gemeente en Zijn inwoning in gelovigen. Hij woont in het lichaam van Christus, de Gemeente (1 Kor. 3:17; Ef. 2:22). Hij woont ook in het lichaam van de gelovige, zoals we lezen: *'Of weet u niet, dat uw lichaam de tempel is van de Heilige Geest die in u is, die u van God hebt, en dat u niet van uzelf bent?'* (1 Kor. 6:19). Het enige lichaam waarin de Geest kan wonen, is de hele Gemeente van God. En de enige persoon,

Hoewel er in Korinthe ernstige wantoestanden en verdeeldheden waren, zoals er ook nu in de belijdende Kerk zijn, veroorloofde de apostel niet aan de getrouwen een tafel op te richten naar menselijke instellingen. Hij beval ook niet op te houden met broodbreken. Nee, hij probeerde hun de beginselen uit te leggen, die de grondslag vormen van het samenkomen in de naam van de Heer Jezus. Hij probeerde hen te bewegen zichzelf te beproeven, zich te oordelen en zo te eten.

Dat moet onze eerste zorg zijn 'zo te eten', zoals de Heilige Geest het ons leert. Dat wil zeggen als personen, gescheiden van het kwaad, in geest en wandel, erkennend de eenheid van de Gemeente van God. Anders wordt de Geest van God bedroefd en het is te vrezen, dat tenslotte alles uitloopt op een koude vormendienst. Als het eigen verstand de plaats inneemt van de geestelijke kracht en de menselijke gaven en talenten de plaats innemen van de gaven van God, kan het einde alleen maar droevig zijn.

waarin Hij kan wonen is de gelovige. Maar de tafel van de Heer, in een bepaalde plaats, moet de eenheid van de hele Gemeente laten zien. Dit brengt ons tot een ander principe in verband met de aard van het avondmaal van de Heer. Het is een daad, waarbij we niet alleen de dood van de Heer verkondigen, maar waarbij we ook uitdrukking geven aan een grondbeginsel dat niet vaak genoeg naar voren gebracht kan worden, namelijk:

Dat alle gelovigen één brood, één lichaam zijn.

Het is een veel voorkomende dwaling om het avondmaal alleen maar te zien als een kanaal, waardoor genade naar de ziel van de gelovige stroomt. En het niet zien als een daad, die betrekking heeft op het hele lichaam. Ja, zelfs op de heerlijkheid van het Hoofd van de Gemeente. Dat het zegen aan de ziel geeft van de individuele deelnemer is zeker, want er is zegen in elke daad van gehoorzaamheid. Maar dat persoonlijke zegen er maar een heel klein deel van is, ziet men bij aandachtig lezen van 1 Korinthiërs 11.

Bij het avondmaal hebben wij speciaal de dood van de Heer en Zijn wederkomst voor de aandacht. Waar één van deze elementen wordt uitgesloten, moet iets verkeerd zijn. Als er iets is, dat het zien op de dood van de Heer, of de openbaring van de eenheid van het lichaam of de duidelijke waarneming van de wederkomst van de Heer verhindert dan moet daar iets verkeerd zijn in het principe waarop de tafel is opgericht. Wij hebben alleen een eenvoudig oog en een geest, onderworpen aan het Woord en aan de Geest van Christus, nodig om het kwaad te ontdekken. Laat ieder met gebed de tafel onderzoeken, waaraan hij geregeld plaats neemt ⁶.

⁶ Als christenen verkeerde beginselen handhaven of invoeren, die de Persoon of het werk van Christus onteren of die geen acht slaan op de heerlijkheid van Zijn tafel of als ze zich verzetten tegen de eenheid van de Gemeente van God op aarde, dan moeten we ons daar ver van houden of ons daarvan afscheiden als we er al mee verbonden zijn. Dan zullen we beproefd zijn voor God.

- Waar verkeerde leer is;
- of men personen ontvangt die deze leer hebben; waar de voorrechten van de tafel van de Heer toegestaan worden aan onbekeerden of ongelovigen;
- waar het kwaad niet wordt geoordeeld;
- waar iemand in openbare zonde leeft, niet wordt uitgesloten;
- waar deelneming aan de tafel erkenning vereist van regels of beginselen, ingesteld ter onderscheid van andere christenen;
- waar ware gelovigen, die niet tot dezelfde kerk behoren of niet in dezelfde plaats wonen, beschouwd worden als vreemden of hoogstens als gasten die niet dezelfde voorrechten hebben als de anderen;
- waar tenslotte alle stichting en zelfs de uitoefening van tucht ten opzichte van onreine leden, is geplaatst in handen van een gekozen leraar of leider,

Laat ieder nagaan of die tafel de drievoudige toets kan doorstaan van 1 Korinthiërs 11. En zo niet, laat hem in de naam van de Heer en om de wil van de Gemeente, die tafel verlaten.

Er is dwaalleer en daar komen scheuringen uit voort in de belijdende Gemeente. Maar laat een ieder zichzelf beproeven en zo het avondmaal van de Heer eten. Beproeven betekent in de eerste plaats, persoonlijke trouw aan de Heer bij het breken van het brood. En in de tweede plaats, alle verdeeldheid afschudden en vast en zeker staan op het brede principe, dat alle leden van de kudde van Christus de Gemeente vormen. We moeten niet alleen zelf zorgvuldig oppassen dat we in reinheid van hart leven en wandelen voor de Heer, maar ook dat de tafel waar we aanzitten niet verbonden is met iets dat een verhindering is voor de eenheid van de Gemeente. Dit is niet alleen een persoonlijke kwestie. De ellendige zelfzucht van de belijdende christenen tegenwoordig zorgt voor het lage niveau van het christendom en het bedroeven van de Heilige Geest vandaag de dag.

Alles draait om de kwestie van het eigen ik: Mijn vergeving, mijn veiligheid, mijn vrede, mijn lichaam en gevoelens. Niet de heerlijkheid van Christus of het welzijn van Zijn geliefde Gemeente. Daarom mogen wij de woorden van de profeet wel op onszelf toepassen: *'Zo zegt de HEERE van de legermachten: Let aandachtig op uw wegen. Ga het gebergte in, haal hout en herbouw dit huis. Dan zal Ik er behagen in scheppen, en verheerlijkt worden, zegt de HEERE. U rekent op veel, maar zie, het wordt weinig. Wat u in huis bracht, daar blies Ik in. Waarom? Spreekt de HEERE van de legermachten. Vanwege Mijn huis, dat verwoest ligt, terwijl u zich uitslooft, ieder voor zijn eigen huis'* (Hag. 1:7-9). Hierin ligt de kern van het probleem. 'Zelf' staat tegenover het huis van God. En als 'zelf' het doel wordt, is het geen wonder dat er een groot gebrek is aan geestelijke vreugde, kracht en energie. Om dat te hebben, moeten wij in gemeenschap leven met de gedachten van de Geest. Hij denkt aan het lichaam van Christus. Als we denken aan het eigen ik, is er een verschil met Hem en de gevolgen zijn maar al te duidelijk.

daar wordt het ware karakter van de tafel van de Heer miskend en wordt een sekte gevormd. Een teer geweten en een hart vol vrees voor God kan niet onverschillig blijven voor deze dingen. Door daar aan mee te doen, zouden we er ons één mee maken en wij zouden zo het bewijs geven, dat de wil van God er weinig op aan komt en dat we niet in staat zijn het onmetelijk belang te begrijpen, dat de Heer zelf stelt in de eer van Zijn tafel en in de eenheid van Zijn lichaam.

De omstandigheden waaronder het is ingesteld

Na het eerste punt te hebben behandeld, ga ik nu over tot het tweede punt: 'De omstandigheden waaronder het is ingesteld.'

Die zijn bijzonder ernstig en treffend. De Heer staat op het punt om in een vreselijke strijd te raken met alle machten van de duisternis. En om al de dodelijke vijandschap van de mens te ondervinden. Hij moet de beker van Jehova's rechtvaardige toorn tegen de zonde tot op de bodem leegdrinken.

Er ligt een verschrikkelijke ochtend voor Hem. De allerverschrikkelijkste ooit door een mens of engel ervaren. Toch lezen we *'dat de Heer Jezus in de nacht waarin Hij overgeleverd werd, brood nam'*. Wat zien we hier een onzelfzuchtige liefde in de nacht van groot verdriet, van Zijn strijd en bloedig zweet, van verraad door de één en verloochening door een ander. En al Zijn discipelen zullen Hem verlaten. In diezelfde nacht is het liefhebbende hart van Jezus vol gedachten over Zijn Gemeente. In diezelfde nacht stelt Hij het avondmaal in. Hij wijst het brood aan als teken van Zijn overgegeven lichaam en de wijn als teken van Zijn vergoten bloed. En dat zijn nu de tekenen voor ons, elke keer als wij aan de maaltijd deelnemen. Want het Woord zegt: *'zo dikwijls u dit brood eet en de drinkbeker drinkt, verkondigt u de dood van de Heer, totdat Hij komt'*.

Dit alles geeft een bijzondere waarde en heilige ernst aan het avondmaal van de Heer. Het geeft ons een beeld van de gevolgen van het onwaardig⁷ eten en drinken.

⁷ Gewoonlijk past men het woord 'onwaardig' toe op personen, die het avondmaal vierden. Terwijl het in werkelijkheid toepasselijk is op de manier, waarop men het doet.

De stem, die ons oproept tot deze instelling is, altijd dezelfde. Het brood en de wijn zijn veelbetekenende symbolen. Het geplette koren en de uitgeperste druiven, beiden verenigd om sterkte en blijdschap te geven voor het hart. Ze zijn niet alleen veelbetekenend in zichzelf, maar worden gebruikt in het avondmaal van de Heer omdat de Meester zelf deze tekens heeft ingesteld in de nacht voorafgaand aan de kruisiging. In geloof zien we de Heer Jezus vooraan zitten aan Zijn eigen tafel. We zien Hem brood en wijn nemen en zeggen: *'Neemt, eet, dit is mijn lichaam. En Hij nam de drinkbeker, en nadat Hij gedankt had, gaf Hij hun die en zei: Drinkt allen daaruit. Want dit is mijn bloed van het nieuwe verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van zonden'* (Mat. 26:26-28). Kortom, in het avondmaal kijken we terug op die veelbewogen nacht. Het stelt ons de werkelijkheid van het kruis en het lijden van het Lam van God voor, waarin onze ziel helemaal kan rusten en zich verheugen. Het herinnert ons op een indrukwekkende manier aan de onzelfzuchtige liefde en zuivere toewijding van Hem. Op dat moment werpt Golgotha zijn donkere schaduw vooruit over Zijn pad en over de beker van Jehova's rechtvaardige toorn tegen de zonde. Hij staat op het punt die toorn te dragen en toch kan Hij Zich bezighouden met ons en stelt een feest in dat de uitdrukking is van onze verbinding met Hem, en met alle leden van Zijn lichaam.

Kunnen we misschien zeggen dat de Heilige Geest de uitdrukking *'in de nacht'* gebruikt met het doel een einde te maken aan de wanordelijkheden in Korinthe? Is dat niet een ernstige vermaning voor de zelfzucht van hen, die hun eigen

Paulus dacht er niet aan het christendom van de Korintiërs in twijfel te trekken. In het begin van de brief spreekt hij hen aan als, de gemeente van God die in Korinte is, aan de geheiligden in Christus Jezus, geroepen heiligen. (of heiligen door roeping). Hoe zou hij deze taal kunnen gebruiken in het eerste hoofdstuk en in het elfde hoofdstuk deze in twijfel trekken om hun plaats aan het avondmaal in te kunnen nemen? Onmogelijk. Hij zag hen als heiligen en als zodanig vermaande hij hen het avondmaal van de Heer op een waardige manier te vieren. De vraag of er alleen maar trouwe christenen mogen aanzitten wordt nooit gesteld. Zodat het totaal onmogelijk is, dat het woord 'onwaardig' op personen wordt toegepast. De toepassing is geheel op de manier. De personen waren waardig, maar hun manier van broodbreken niet. Ze waren als heiligen, geroepen, zichzelf te oordelen in hun manieren. Anders zou de Heer hen kunnen oordelen als personen. Zoals als gebeurde in Korinte. Kortom, als trouwe christenen werden zij geroepen zichzelf te oordelen. Als zij daaraan twijfelden, waren zij niet in staat om iets te oordelen. Ik denk er niet aan mijn kind te dwingen om te oordelen of het mijn kind is of niet, maar ik verwacht wel, dat het zich oordeelt in zijn manieren. Anders als het dat niet doet, zal ik moeten doen door kastijding, wat het had moeten doen door zelf oordeel. Omdat het mijn kind is, wil ik niet, dat het aan mijn tafel zit met vuile kleren en wanordelijke manieren.

avondmaal gebruiken, als de Geest zinspeelt op de nacht waarin de Heer verraden wordt? Ongetwijfeld! Kan zelfzucht bestaan in het aangezicht van het kruis? Kunnen gedachten aan onze eigen belangen of aan onze eigen genoegens toegelaten worden in de tegenwoordigheid van Hem, die Zichzelf voor ons heeft opgeofferd? Zeker niet. Kunnen we harteloos en moedwillig de Gemeente van God verachten? Kunnen we geliefde leden van het lichaam van Christus beledigen of uitsluiten, terwijl we staren op dat kruis, waarop de Herder van de kudde en het Hoofd van het lichaam gekruisigd is? ⁸.

Laten we als gelovigen dicht bij het kruis blijven. Laat we denken aan: *'in de nacht...'*. Laat we denken aan het overgegeven lichaam en het vergoten bloed van de Heer Jezus Christus. Er zal spoedig een eind komen aan dwaalleer, verdeeldheid en zelfzucht. Als we maar in gedachten houden, dat de Heer zelf vooraan zit aan de tafel, om het brood en de wijn uit te reiken. Als we Hem horen zeggen: 'Neemt deze en deelt hem onder elkaar', dan zijn we beter in staat om al onze broeders te ontmoeten op de enige christelijke basis van gemeenschap, die God erkent. Met andere woorden, de persoon van Christus is Gods middelpunt van eenheid. *'En als Ik van de aarde ben verhoogd, zal Ik allen tot Mijzelf trekken'* (Joh. 12:32). Iedere gelovige kan zijn Meester vanaf het kruis horen zeggen over zijn medegelovigen: *'Zie uw broeders'*. En inderdaad, als we dit duidelijk horen, zullen wij handelen zoals de geliefde discipel tegenover de moeder van Jezus. Ons hart en huis staan dan open voor allen, die zo aan onze zorgen worden toevertrouwd. *'Daarom neemt elkaar aan, zoals ook Christus u heeft aangenomen tot heerlijkheid van God'* (Rom. 15:7).

Er is nog een punt waar we aandacht aan moeten besteden, in verband met de omstandigheden waaronder het avondmaal is ingesteld, namelijk het verband met het Joodse Pascha.

'De dag nu van de ongezuurde broden kwam, waarop het pascha moest worden geslacht. En Hij zond Petrus en Johannes weg en zei: Gaat heen en bereidt ons het pascha, opdat wij het eten. Zij nu zeiden tot Hem: Waar wilt U dat wij het bereiden?'

⁸ De tekst betreft niet de kwestie van schriftuurlijke tucht. Er kunnen veel leden van de kudde van Christus, niet toegelaten worden in de Gemeente op aarde, omdat zij besmet zijn met het zuurdeeg van verkeerde leer of slechte praktijk. Maar hoewel we ze niet ontvangen kunnen, stellen we niet de vraag of hun namen in het boek van het Leven van het Lam staan. Dat is niet het terrein of het recht van de Gemeente van God. *'De Heer kent hen die de zijnen zijn; en: Laat ieder die de naam van de Heer noemt, zich onttrekken aan ongerechtigheid.'* (2 Tim. 2:19)

Hij nu zei tot hen: Zie, als u de stad binnengaat, zal u een man tegenkomen die een kruik water draagt; volgt hem in het huis dat hij binnengaat. En u zult tot de heer des huizes zeggen: De Meester zegt u: Waar is het gastverblijf waar Ik het pascha met mijn discipelen kan eten? En hij zal u een grote, toegeruste bovenzaal wijzen; bereidt het daar. Zij nu gingen weg en vonden het zoals Hij hun had gezegd en bereidden het pascha. En toen het uur was gekomen, ging Hij aanliggen, en de apostelen met Hem. En Hij zei tot hen: Ik heb vurig begeerd dit pascha met u te eten voordat Ik lijd. Want Ik zeg u, dat Ik geenszins meer daarvan zal eten totdat het vervuld is in het koninkrijk van God. En Hij nam een drinkbeker, dankte en zei: Neemt deze en deelt hem onder elkaar. Want Ik zeg u, dat Ik van nu aan geenszins zal drinken van de vrucht van de wijnstok totdat het koninkrijk van God komt' (Luk. 22:7-18).

Het Pascha was het grote feest van Israël. Het werd voor het eerst gevierd op de gedenkwaardige nacht van hun bevrijding van de slavernij van Egypte. De verbinding met het avondmaal van de Heer is, dat het een duidelijk beeld is van hetzelfde waar we bij het avondmaal aan denken. Het Pascha wijst vooruit naar het kruis. Het avondmaal wijst er naar terug. Maar Israël is niet meer in de moreel geschikte toestand om het Pascha te houden naar Gods gedachte. De Heer Jezus leidt in Lukas 22 Zijn discipelen weg van het Joodse beginsel naar een nieuwe gang van zaken. Het is niet langer een Lam dat geofferd wordt, maar een gebroken brood. En wijn gedronken ter nagedachtenis aan een offer dat éénmaal geofferd wordt en waarvan de kracht eeuwig is. Degene die de Joodse instellingen houden, kijken nog altijd vooruit naar een geregelde herhaling van een offer of naar iets, dat hen moet brengen in een plaats waar ze dichter bij God komen.

De Roomse kerk is zo ver afgeweken van de waarheid over het avondmaal van de Heer, dat ze belijdt te offeren in de eucharistie. Maar het is een onbloedig offer voor de zonde van de levenden en doden. In Hebréeën 9:22 staat: *'zonder bloedstorting is er geen vergeving'*. Daarom heeft de Roomse kerk geen vergeving van zonden voor haar leden. Zij berooft hen van deze kostbare werkelijkheid. In plaats daarvan geeft ze een onschriftuurlijk ding, namelijk een onbloedig offer, de eucharistie. Dat, in overeenstemming met haar eigen praktijk en het getuigenis in Hebréeën 9:22, nooit zonde kan wegnemen. Ze offert dag aan dag, week na week, jaar na jaar. Een offer zonder bloed is volgens de Schrift een offer zonder vergeving. Daarom is het offer van de eucharistie een bepaalde blinddoek die voorgedaan is door de duivel. Met de kerk van Rome als werktuig, om voor de zondaar het offer van Christus te verbergen, dat eenmaal geofferd is om nooit meer herhaald te worden. *'Daar wij weten dat Christus, nu Hij uit de doden is opgewekt, niet meer sterft: de dood heerst niet meer over Hem'* (Rom. 6:9). Christus is uit de doden

opgewekt en Hij sterft niet meer. De dood heerst niet meer over Hem. Elk nieuw offer van de eucharistie laat alleen maar het nutteloze van alle voorgaande offers zien. Rome houdt dus de zondaar voor de gek met een lege schaduw. Maar ze is consequent in haar kwaad, want ze onthoudt de beker aan de leken en leert hen dat ze het lichaam en het bloed ontvangen in de ouwel. Maar, als het bloed nog in het lichaam is, is het kennelijk niet vergoten. Dan komen we weer bij hetzelfde droevige punt, namelijk: 'geen vergeving'. *'Zonder bloedstorting is er geen vergeving'*.

Heel anders is de kostbare en verkwikkende instelling van het avondmaal van de Heer, zoals het beschreven wordt in het Nieuwe Testament. Daar vinden we het gebroken brood en de uitgegoten wijn. De veelbetekenende symbolen van het overgegeven lichaam en het vergoten bloed. De wijn is niet in het brood omdat het bloed niet in het lichaam is. Dan zou er geen vergeving zijn. Kortom, het avondmaal van de Heer is de specifieke herinnering aan een eeuwig volbracht offer. Niemand kan daar met inzicht en zegen aan deelnemen, dan alleen zij, die de volle vergeving van zonden kennen. Wij willen helemaal niet kennis tot een voorwaarde van gemeenschap maken. Want heel veel kinderen van God kennen, door verkeerd onderricht en veel andere oorzaken, de volmaakte vergeving van zonden niet. Als zij daarom uitgesloten worden van deelname, dan is kennis een voorwaarde van gemeenschap geworden, in plaats van leven en gehoorzaamheid. Maar, als ik uit ervaring niet weet dat verlossing een volbracht feit is, dan zal ik maar weinig betekenis hechten aan de symbolen van brood en wijn. Ik zal dan gevaar lopen een soort kracht toe te schrijven aan de tekenen zelf, maar de kracht behoort alleen aan de grote werkelijkheid, waarheen de tekenen wijzen.

Sommigen denken dat de mens, in het avondmaal van de Heer, een verbond sluit met God. Ze weten niet, dat als wij een verbond sluiten met God, wij onvermijdelijk te gronde gaan. De enige mogelijke afloop van een verbond tussen God en de mens is, het falen van de ene partij (de mens) met daarop volgend het oordeel. God zij dank, is er niet zoiets als een verbond met ons. Het brood en de wijn in het avondmaal spreken van een diepe en wonderlijke waarheid. Zij spreken van het overgegeven lichaam en het vergoten bloed van het Lam van God.

Het nieuwe verbond in het bloed van Christus, is een verbond dat eenmaal met Israël gesloten zal worden (Hebr. 8:6-13). Niet meer op het terrein van de verantwoordelijkheid van de mens, zoals vroeger, maar op het terrein van de onbegrensde genade van God, door het verzoeningswerk van Christus. Het is de voorziening van God zelf van voor de grondlegging van de wereld. Hier kan de ziel in rusten met volmaakte voldoening. Het nieuwe verbond is in het bloed van Christus en geen verbond tussen God en de mens. Het menselijk verbond heeft het

moeten afleggen en de Heer Jezus heeft de beker van de vrucht van de wijnstok (het teken van de vreugde op aarde) aan Zich voorbij laten gaan. De aarde heeft geen vreugde voor Hem. Israël is veranderd *'in wilde ranken van een uitheemse wijnstok'* (Jer. 2:21). Daarom kan Hij alleen maar zeggen: *'Dat Ik van nu aan geenszins zal drinken van de vrucht van de wijnstok totdat het koninkrijk van God komt'* (Luk. 22:18). Israël moet een lange en droevige tijd meemaken voor haar Koning enige vreugde in haar toestand kan hebben. Maar in die tijd moet de Gemeente van God het feest vieren van het ongezuurde brood in al haar kracht en betekenis. Ze moet het oude zuurdeeg van slechtheid en boosheid weg doen als vrucht van de gemeenschap met Hem, van wie het bloed reinigt van alle zonden.

Het feit dat het avondmaal van de Heer onmiddellijk na het Pascha is ingesteld, leert ons een zeer waardevol principe. Namelijk: het lot van de Gemeente en van Israël is verbonden met het kruis van de Heer Jezus Christus en is niet van elkaar te scheiden. Zeker, de Gemeente heeft een hogere plaats en ze is verenigd met haar opgestane en verheerlijkte Heiland en Hoofd. Toch rust alles op het kruis. Daar is de zuivere aar⁹ geplet en het sap van de levende wijnstok uitgeperst door de hand van Jehova zelf. Om voor eeuwig kracht en blijdschap uit te storten in de harten van Zijn hemelse en aardse volk. De Levensvorst heeft uit de rechtvaardige hand van Jehova zelf de beker van de toorn en van Zijn grimmigheid genomen en die tot op de bodem geledigd. Daardoor heeft Hij de beker van het heil, van Gods onuitsprekelijke liefde, in de handen van Zijn volk gegeven. Zodat zij drinken en hun *'armoede vergeten en niet langer aan hun moeite denken'* (Spr. 31:7).

Dit alles vertelt het avondmaal van de Heer ons. Daar zit de Heer als gastheer. Daar ontmoeten de verlostte zielen elkaar in heilige gemeenschap en broederlijke liefde om te eten en te drinken, voor het aangezicht van de Heer. Terwijl zij dit doen, kijken zij terug naar de nacht, waarin hun Meester zo heeft geleden. En zij kijken vooruit naar Zijn dag van heerlijkheid. Die morgen zonder wolken, als Hij zal komen om verheerlijkt te worden in Zijn heiligen en bewonderd in allen, die in Hem geloven (2 Thess.1:10).

⁹ garf, schoof der eerstelingen

De personen, voor wie het bestemd is

Het avondmaal is ingesteld voor de Gemeente van God, de familie van verlostten. Alle leden van die familie horen daar te zijn. Want niemand kan afwezig zijn, zonder zich de schuld van ongehoorzaamheid, aan het duidelijke bevel van Christus en de apostelen, op de hals te halen. Het gevolg van ongehoorzaamheid zal geestelijk verval zijn en een volledig falen in getuigenis voor Christus. Zulke dingen zijn alleen het gevolg bij opzettelijke afwezigheid van de tafel van de Heer. Er zijn omstandigheden die in bepaalde gevallen een onoverkomelijke hindernis vormen, ondanks de ernstige wens om bij de viering van het avondmaal aanwezig te zijn. Dat zal altijd het geval zijn als er een geestelijke gezindheid is. Maar het staat vast dat niemand, die opzettelijk van de tafel van de Heer wegblijft, geestelijk kan groeien. De hele vergadering van Israël werd opgeroepen om het Pascha te houden (Ex. 12). Geen enkel lid van het volk kon straffeloos wegblijven. *‘Maar de man die rein is en niet onderweg is, en die nalaat om het Pascha te houden, die persoon moet van zijn volksgenoten worden afgesneden. Hij heeft immers de offergave van de HEERE niet op zijn vastgestelde tijd aangeboden; die persoon moet zijn zonde dragen’* (Num. 9:13).

Het dient de waarheid en zal de belangen van de Gemeente bevorderen, als belangstelling kan worden opgewekt voor dit belangrijke onderwerp. Er wordt, onder christenen, te lichtzinnig en onverschillig omgegaan met het aanzitten aan de tafel van de Heer. En als er geen onverschilligheid is, dan is er onwil om de rechtvaardiging door het geloof te begrijpen. Beide verhinderingen, die zo verschillend zijn, komen uit dezelfde bron namelijk, zelfzucht. Hij, die onverschillig is in deze zaak, zal zich zelfzuchtig door onbeduidende omstandigheden laten weerhouden. Hij zal misschien verhinderd worden door huiselijke omstandigheden of door verlangen naar persoonlijk gemak. Of door slecht weer, of door onbeduidende of denkbeeldige lichamelijke ongemakken. Dingen, waar blijkbaar geen rekening mee wordt gehouden als er een werelds doel wordt nagestreefd.

Hoe vaak gebeurt het niet, dat mensen die geen geestelijke kracht hebben om op de eerste dag van de week het huis te verlaten, genoeg kracht hebben om kilometers te reizen voor zaken of een ander werelds doel op maandag. Helaas is dat soms zo. Hoe treurig is het, dat een werelds doel meer invloed uitoefent op een christen dan de heerlijkheid van Christus en de bevordering van het welzijn van de Gemeente! Want zo moeten we het avondmaal van de Heer zien. Hoe zullen we ons in de heerlijkheid van het komende koninkrijk voelen, als we ons zullen herinneren dat een feest of een markt, of enig ander aards doel, onze tijd en kracht

heeft opgeëist. Dat, terwijl we de samenkomst van het volk van de Heer om de tafel hebben veronachtzaamd?

Als u de gewoonte heeft om de samenkomst niet te bezoeken, vraag ik u: Overweeg de zaak voor de Heer, voordat u weer wegblijft. Denk eens aan de schadelijke gevolgen van uw afwezigheid. U faalt in uw getuigenis voor Christus. U benadeelt uw broeders en u verhindert de groei van uw ziel in genade en kennis. Denk niet, dat uw wegblijven geen invloed heeft op de hele Gemeente van God. In uw tijd op aarde helpt of hindert u ieder lid van het lichaam. *'En als één lid lijdt, lijden alle leden mee'* (1 Kor. 12:26). Dit is nog steeds waar, al zijn belijdende christenen verdeeld. Er is geen enkele gelovige op aarde die geen helper, of verhindering, is voor het hele lichaam van Christus.

De gemeente geeft uitdrukking aan de eenheid van het ene lichaam door het brood te breken op een bepaalde plaats. Door weg te blijven, of te weigeren u bij die eenheid aan te sluiten, brengt u ernstige schade toe aan het geheel, en aan uw eigen ziel. Ik leg deze overweging op uw hart en geweten, in de naam van de Heer. We zien naar Hem op om het toe te passen op uw hart ¹⁰.

Niet alleen deze onverschilligheid werkt als een hinderpaal voor velen als ze aan de tafel van de Heer aanzitten. Onvolmaakt begrip van rechtvaardiging door het geloof werkt op dezelfde manier. Als het geweten niet volmaakt gereinigd is en er geen volmaakte rust is in Gods getuigenis over het volmaakte werk van Christus, zal men terugschrikken voor het avondmaal van de Heer. Of men viert het zonder het te begrijpen. Alleen zij, die door het onderwijs van de Heilige Geest de waarde kennen van de dood van de Heer, kunnen die verkondigen. Als ik het avondmaal zie als een middel om dichter bij God te worden gebracht of om een duidelijk gevoel van mijn aanneming te krijgen, dan is dat niet de juiste manier om dat te vieren. Ik moet

¹⁰ Ik kan alleen verantwoordelijk zijn om in de samenkomst te komen, als die vergaderd is op Gemeentelijke grondslag. Dat is, de grondslag, zoals we die in het Nieuwe Testament vinden. Mensen kunnen samenkomen en zichzelf de Gemeente van God noemen in een bepaalde plaats, maar als ze niet de kenmerken en beginselen van de Gemeente van God vertonen, zoals ze in de Heilige Schrift zijn uiteengezet, kan ik die niet erkennen. Als ze weigeren of geestelijke kracht hen ontbreekt om wereldsgezindheid, vieselijke gezindheid of verkeerde leer te oordelen, staan ze duidelijk niet op Gemeentelijke grondslag. Zij vormen alleen maar een godsdienstige broederschap, die ik, in zijn gemeenschappelijk karakter, niet verantwoordelijk ben voor God te erkennen. Daarom heeft het kind van God veel geestelijke kracht nodig en onderworpenheid aan het Woord, om in staat te zijn, door al de verdeeldheden van de belijdende kerk heen te wandelen naar Zijn wil in deze boze en moeilijke tijd.

geloven, zoals het evangelie mij opdraagt, dat al mijn zonden voor eeuwig zijn weggedaan. Anders kan ik mijn plaats aan de tafel van de Heer niet innemen. Als de zaak niet in dat licht wordt gezien, is het avondmaal van de Heer alleen een soort trap naar het altaar van God. In de wet wordt gezegd, dat wij niet langs trappen naar Gods altaar mogen opklimmen, opdat onze naaktheid niet zichtbaar wordt (Ex. 20:26). Dit betekent, dat alle menselijke inspanningen om tot God te naderen, zullen uitlopen op het zichtbaar worden van onze menselijke naaktheid.

Zo zien we, dat, als onverschilligheid de gelovige verhindert om aan de broodbreking deel te nemen, dit verkeerd is in het oog van God en schadelijk voor hem en zijn broeders. En als een onvolledig begrip van de rechtvaardiging ons verhindert, is dat niet alleen ongeoorloofd, maar ontierend voor de liefde van de Vader, het werk van de Zoon en het duidelijke en ondubbelzinnig getuigenis van de Heilige Geest.

Maar soms wordt er, ook door hen die belijden geestelijk gezind te zijn en inzicht te hebben, gezegd: 'Ik heb er geen geestelijk voordeel van om naar de samenkomst te gaan. Ik vind net zoveel voldoening in het thuis lezen van de Bijbel'. Ik zou aan hen vriendelijk willen vragen: 'Moeten we niet een hoger doel voor ogen hebben, dan ons eigen geluk en blijdschap?'. Is gehoorzaamheid aan het bevel van onze Meester - gegeven in de nacht waarin Hij wordt overgeleverd - niet een veel hoger en edeler doel, dan iets dat met het eigen ik verbonden is? Als Hij wil dat Zijn volk samenkomt in Zijn naam om Zijn dood te verkondigen, zullen wij dan weigeren omdat we ons in onze eigen kamer gelukkiger voelen? Hij zegt dat wij daar moeten zijn. Dan kunnen wij toch niet antwoorden: 'Wij voelen ons thuis gelukkiger'? Dan is ons geluk gebaseerd op ongehoorzaamheid en dat is een onheilig geluk. Het is beter ongelukkig te zijn op de weg van gehoorzaamheid, dan gelukkig op de weg van ongehoorzaamheid. Maar ik geloof werkelijk, dat de gedachte van thuis gelukkiger te zijn, zuiver zelfbedrog is. En het einde van hen, die zichzelf bedriegen, zal dat bewijzen. Het laat Thomas onverschillig dat hij niet bij de discipelen is, maar hij moet daardoor de tegenwoordigheid van de Heer missen en acht dagen wachten. Totdat de discipelen weer samen zijn gekomen op de eerste dag van de week en de Heer Zichzelf aan hen openbaart. Zo zal het ook zijn met hen die zeggen: 'Wij voelen ons thuis gelukkiger dan in de samenkomst van de gelovigen'. Zij zullen zeker achterop raken in de kennis en ervaring. Ja, zij lopen kans om onder het verschrikkelijk 'wee' van de profeet terecht te komen. *'Wee de herder van niets, die de kudde in de steek laat! Het zwaard zal zijn arm treffen en zijn rechteroog. Zijn arm zal helemaal verstijven, zijn rechteroog zal helemaal dof worden'* (Zach. 11:17).

'En laten wij onze eigen bijeenkomst niet verzuimen, zoals sommigen gewoon zijn, maar elkaar vermanen en dat zoveel te meer naarmate u de dag ziet naderen. Want

als wij moedwillig zondigen nadat wij de kennis van de waarheid ontvangen hebben, blijft er geen slachtoffer voor de zonden meer over, maar een vreselijke verwachting van oordeel en een felheid van vuur dat de tegenstanders zal verslinden' (Hebr. 10:25-27).

Het argument, om op grond van dorheid en nutteloosheid van christelijke samenkomsten, deze niet te bezoeken wordt in het algemeen gebruikt door hen, die zelf lijden aan geestelijke dorheid. Als deze klagers, die liever thuis blijven, wat meer tijd zouden nemen om in het verborgene op de Heer te wachten en Zijn zegen op de samenkomsten te vragen, zouden zij een heel andere ervaring hebben.

Nu we uit de Schrift hebben gezien wie wél aan de tafel van de Heer mogen aanzitten, gaan we nu kijken naar wie er níet mogen aanzitten. Ook op dit punt is de Schrift duidelijk. Kort gezegd, mogen allen die geen lid zijn van de ware Gemeente van God er niet aanzitten. Dezelfde wet, die het gehele volk van Israël beval het Pascha te eten, beval alle onbesneden vreemdelingen om het niet te eten. Nu Christus, ons Pascha, voor ons is geslacht, kunnen alleen zij, die de reinigende werking van Zijn kostbaar bloed kennen, dit feest vieren. Het breken van het brood en het drinken van de wijn, ter nagedachtenis aan Hem, zal deze hele bedeling duren. Eten en drinken zonder deze kennis, is onwaardig eten en drinken - zichzelf een oordeel eten en drinken. Net zoals de vrouw uit Numeri 5, die het bittere water moest drinken om de veroordeling meer openbaar en ontzaglijk ernstig te maken.

Juist hierin komt de schuld van het christendom naar voren. De belijdende kerk verraadt, net als Judas, Christus als ze het avondmaal van de Heer neemt. Zij heeft met Hem gegeten en heeft tegelijk haar hiel tegen Hem opgeheven. Wat zal haar einde zijn? Hetzelfde einde als Judas. *'Nadat hij dan het stuk brood had genomen, ging hij terstond naar buiten. En het was nacht'* (Joh. 13:30). Wat ernstig! Wat een vreselijke nacht. De sterkste uitdrukking van Goddelijke liefde, wekte de sterkste uitdrukking op van menselijke haat. Zo zal het gaan met de valse belijdende kerk gemeenschappelijk en ieder valse belijder persoonlijk. En iedereen die, hoewel gedoopt in de naam van Christus, aangezeten heeft aan de tafel van Christus maar toch een verrader is geweest, zal tenslotte uitgeworpen worden in de buitenste duisternis. In een nacht waar nooit een morgen op volgt, gedompeld in een golf van eindeloos en onuitsprekelijk 'wee'. Zelfs als ze tot de Heer kunnen zeggen: *'Wij hebben in uw bijzijn gegeten en gedronken'*, zal Hij zeker tegen hen zeggen: *'Ik weet niet vanwaar u bent; gaat weg van Mij, alle werkers van ongerechtigheid'* (Luk. 13:26). Denk daaraan als u nog in uw zonde leeft en probeer niet door uw aanwezigheid de tafel van de Heer te ontheiligen. Ga naar Jezus, als een verloren

zondaar, en zoek vergeving en reiniging bij Hem, die Zijn bloed vergoten heeft voor zondaars zoals u.

Toch zijn zij, die onwaardig eten en drinken, niet de enige schuldigen. Ook zij, die hen uitnodigen tot de tafel van de Heer of hen er toelaten, zijn schuldig. Want ze zijn ongehoorzaam aan het bevel van de Heer en kennen de woorden van de apostel niet: *'Want wij, de velen, zijn één brood, één lichaam'* (1 Kor. 10:17). Paulus heeft nooit gezegd, dat bekeerden en onbekeerden één lichaam vormen aan de tafel van de Heer. Men kan zichzelf sussen en zich verontschuldigen voor de ongehoorzaamheid van zoveel anderen. Maar het Woord van God verontschuldigt hem niet. *'In een groot huis nu zijn niet alleen gouden en zilveren vaten, maar ook houten en aarden; en sommige wel tot eer, maar andere tot oneer. Als dan iemand zich van deze vaten reinigt, zal hij een vat zijn tot eer, geheiligd, bruikbaar voor de Meester, tot alle goed werk toebereid'* (2 Tim. 2:20, 21). Zolang men samenkomt met zulke vaten tot oneer, heeft men deel aan de grote zonde van de belijdende christenheid. Haar oordeel en vonnis zal weldra klinken: *'Ik weet uw werken, dat u niet koud bent en niet heet. Was u maar koud of heet! Daarom, omdat u lauw bent en niet heet of koud, zal ik u uit mijn mond spuwen'* (Op. 3:15, 16). *'Daarom, gaat weg uit hun midden en scheidt u af, zegt de Heer, en raakt niet aan wat onrein is, en ik zal u aannemen; en ik zal u tot Vader zijn, en u zult Mij tot zonen en dochters zijn, zegt de Heer, de Almachtige'* (2 Kor. 6:17, 18).

De tijd en manier om het avondmaal te vieren

Na de aard van het avondmaal van de Heer (1), de omstandigheden waaronder het is ingesteld (2) en de personen die er aan kunnen deelnemen (3), volgt nu wat de Schrift leert over wanneer en hoe het avondmaal van de Heer gevierd moet worden.

Hoewel het niet op de eerste dag van de week is ingesteld, blijkt uit Lukas 24 en Handelingen 20 dat de eerste christenen het op de eerste dag hebben gevierd. *'Toen wij nu op de eerste dag van de week vergaderd waren om brood te breken'* (Hand. 20:7). Dat komt overeen met het feit dat Paulus zeven dagen in Troas is gebleven. Er is dus een bijzondere reden om het avondmaal op de eerste dag van de week te vieren; nl. de opstandingsdag, de dag van de Gemeente. Dit in tegenstelling met de zevende dag, de dag van het volk Israël.

Bij de instelling leidt de Heer de gedachten van de discipelen af van alle joodse zaken. Hij zegt dat Hij niet meer van de vrucht van de wijnstok zal drinken. Hij voert een nieuwe orde in. Voor ons is de dag waarop het avondmaal gevierd wordt, een tegenstelling tussen de hemelse en aardse dingen. In de kracht van Zijn opstanding kunnen wij op de juiste wijze Zijn dood verkondigen.

Melchizedek brengt brood en wijn, en zegent Abram in de Naam van de Heer, als de strijd voorbij is. Zo komt onze Melchizedek ¹¹, als de strijd voorbij is en de overwinning behaald, met brood en wijn om de harten van Zijn volk te sterken. Hij wekt hen op om zich de vrede te blijven gedenken, die Hij zo duur heeft betaald.

Als dus de discipelen op de eerste dag samenkomen, zoals de Schrift ons leert, dan heeft niemand het recht om dat te veranderen. Men kan het brood niet maar één maal per maand, per zes maanden of nog minder vaak breken. Wij moeten het Woord op dat punt gehoorzamen, net zo goed als op ieder ander punt. Op de eerste dag zijn de eerste discipelen vergaderd aan de tafel van de Heer; als één lichaam gedoopt en levend gemaakt door één Geest. Wat een zegen is deze eerste dag van de week! Wat een verheerlijking van de Naam van God en van het werk van de Heer Jezus, door deze eenheid. Met kracht en blijdschap wordt de dood van de Heer verkondigd en Zijn wederkomst verwacht.

Waarom denken veel christenen toch dat het voldoende is om dit feest maar een enkele keer per jaar te vieren? Kunnen wij Zijn dood te vaak verkondigen? Velen denken, dat te vaak brood breken van dit feest een sleur maakt. Dat het daarom

¹¹ Koning van de gerechtigheid, Koning van Salem (vrede)

aan te bevelen is om het niet te vaak te doen. Maar zou men ook iemand aanraden om minder vaak te bidden of in de Bijbel te lezen, uit angst dat het een sleur wordt? Het zou droevig zijn, als dit feest een sleur zou worden. Maar het is beter om ervoor te waken dat het dat niet wordt in plaats van zich van deze zegen te beroven. Een christen, van wie de liefde voor Christus levend is, zal alleen maar de wens hebben de dood van de Heer zo vaak mogelijk te verkondigen. We moeten het woord van God navolgen zolang het daarvoor nog de tijd is.

Nu nog iets over de manier van het vieren van het feest. De christenen moeten laten zien dat brood breken het hoogste doel is van de samenkomst op de eerste dag van de week, niet het spreken tot opbouw. Hoewel het opgebouwd worden een gelukkige bijkomstigheid kan zijn. Maar de broodbreking is het eigenlijke doel. De dood van Christus wordt in het avondmaal verkondigd, daarom moet het avondmaal de eerste plaats hebben. *'Toen wij nu op de eerste dag van de week vergaderd waren om brood te breken'*. Wij moeten niet vergeten, dat de persoonlijke relatie met God op een hoger niveau staat dan de onderlinge relatie. De gezamenlijke aanbidding en lof richt zich rechtstreeks tot God. Het avondmaal heeft een verhevener plaats dan de onderlinge opbouw.

Het Lam, voor ons geslacht, houdt de gedachten en gevoelens van allen bezig. Door dit avondmaal verkondigen wij de dood van de Heer, daarom heeft Hij de eerste plaats. Een gelovige is in een armoedige geestelijke toestand, als hij, in een samenkomst waarvan het doel is de dood van de Heer te verkondigen, alleen voldaan is als er aan het eind een woord van opbouw of stichting wordt gesproken. Dan denkt hij meer aan zichzelf, dan aan de Heer. Hij vindt het belangrijker stichting te ontvangen voor zijn hart, dan de Heer lof en aanbidding te offeren.

De viering van het avondmaal, de goddelijke dienst van de Gemeente, is zo belangrijk en verheven, dat zij alle tijd van de samenkomst in beslag kan nemen. Maar kan zich afvragen of enkele woorden van stichting na het avondmaal absoluut uitgesloten moeten worden. Zeker niet, maar wij moeten geen regels maken. Wij moeten de werkzaamheid van de Geest de vrije loop laten. Het is Zijn werk om de Naam, de persoon en het werk van Christus te verkondigen en te verheerlijken. Hij bestuurt de Gemeente van christenen. Maar wij kunnen er zeker van zijn, dat Hij altijd de hoogste plaats aan Christus zal geven.

Wij begrijpen te weinig dat het brood breken is verbonden met de positie en het getuigenis van de Gemeente op aarde. De broodbreking moet een duidelijke uiting zijn van de waarheid, dat alle gelovigen één lichaam vormen. Maar de belijdende christenheid, met al haar partijen en verschillende tafels voor elke kerk, heeft deze waarheid volledig los gelaten.

Tegenwoordig wordt het avondmaal helaas naar de tweede plaats verbannen. De tafel, waaraan de Heer de eerste plaats zou moeten hebben, wordt uit het oog verloren. En de eerste plaats wordt aan de mens gegeven. De prediking en opbouw zijn voor velen het voornaamste, terwijl het avondmaal op de tweede plaats komt. Als men het avondmaal op de juiste manier begrijpt, laat het voor altijd de liefde en eenheid zien. Elke menselijke poging om de stand van zaken te verbeteren, heeft er alleen voor gezorgd dat het op de achtergrond raakt.

Men kan zich afvragen of het mogelijk is, dat alle gelovigen uit eenzelfde plaats zich op één plaats kunnen vergaderen. Wij antwoorden, dat als zij niet samen kunnen vergaderen op één plaats, kunnen zij het toch doen op hetzelfde beginsel. Hoe hebben de gelovigen zich vergaderd ten tijde van de apostel? De Schrift zegt dat zij eensgezind samen waren. Zij hebben op een ondubbelzinnige wijze getuigenis gegeven aan de uitdrukking van hun eenheid. Geen verschillende plaatsen van samenkomen en geen verschillende maat van kennis of gaven hebben hun eenheid geschaad. Zij vormden één lichaam en één Geest.

Tenslotte wil ik nog zeggen, dat de Heer diegenen zal eren, die in geloof en door trouw belijden de eenheid van de Gemeente op aarde hebben verwerkelijkt. Hoe groter de moeilijkheden zijn om dit te doen, hoe groter de eer zal zijn voor de Heer. We wensen dat de Heer ons allemaal een eenvoudig oog en een oprechte geest mag geven, om deze dingen te begrijpen en in de praktijk te brengen.

Het verbroken lichaam, genadige Heer,
wordt voorgesteld door dit gebroken brood;
De wijn in deze beker uitgegoten,
wijst naar het bloed, dat Gij hebt gestort.

En als we zo tezamen zijn,
tonen we, dat we één in U zijn;
Uw kostbaar bloed werd voor ons gestort.
Uw dood heeft ons vrij gemaakt.

Broeders zijn we; in U, in heerlijke eenheid –
Eeuwig zij Uw genade aangebeden –
In Uw Naam komen wij nu tezamen,
en we weten, dat Gij in ons midden bent, Heer.

Wij hebben één hoop – dat Gij zult komen.
U verwachten wij te zien in de lucht,
als Gij uw verlostent thuiskomt halen,
en eeuwig zullen wij met u heersen.

Voor de volledigheid hierbij ook het gedicht in het Engels.

Thy broken body, gracious Lord,
Is shadowed by this broken bread,
The wine which in this cup is pour'd
Points to the blood which Thou hast shed.

And while we meet together thus,
We show that we are one in Thee
Thy precious blood was shed for us,
Thy death, O Lord, has set us free.

Brethren in Thee, in union sweet,
(For ever be thy grace ador'd),
'Tis in Thy name, that now we meet,
And know Thou'rt with us, gracious Lord

We have one hope—that Thou wilt come,
Thee in the air we wait to see,
When Thou wilt take Thy people home
And we shall ever reign with Thee.

Bron: Misc. Writings III; Thoughts on the Lord's supper; Designed for the help of Christians in this day of difficulty.